

בע"א (נצרת) 34461-05-14 - עלי אבו ראס נ' עיריית נצרת עילית

בע"א (נצרת) 34461-05-14 - עלי אבו ראס נ' עיריית נצרת עיליתשלום נצרת

בע"א (נצרת) 34461-05-14

עלי אבו ראס

באמצעות ב"כ עו"ד עבד שחברי

נגד

עיריית נצרת עילית

בית משפט השלום בנצרת

[23.03.2015]

כב' השופטת דלית שרון-גרין

החלטה

מהלך האירועים

1. ביום 13.8.14 ניתנה החלטתי, הדוחה את הבקשה למתן ארכה להגשת בקשה לביטול פסקי הדין בגין שלושת הדוחות שלהלן, כמו גם ארכה להגשת בקשה להשפט בגין דוחות אלה (להלן: "ההחלטה"):
דוח חניה מספר 17372202 מיום 23.6.08 לרכב שמספרו 70-908-57 (להלן: "דוח 1").
דוח חניה מספר 19542000 מיום 19.6.09 לרכב שמספרו 71-117-57 (להלן: "דוח 2").
דוח חניה מספר 23233307 מיום 24.6.10 לרכב שמספרו 71-117-57 (להלן: "דוח 3").
2. המבקש הגיש ערעור על ההחלטה, ובפסק הדין שניתן ביום 27.11.14, החליט סגן הנשיא, כבוד השופט ד"ר אברהם אברהם, כי נוכח טענותיו של המערער (המבקש בתיק זה) בדבר הצמדת הדוחות לרכבו וקבלת הודעות הקנס החדשות, מקרה זה נמנע עם המקרים החריגים, בהם נזקק בית המשפט לבירור עובדתי באמצעות קיום דיון במסגרתו יוכל המבקש להתמודד עם התייעוד שצרפה המשיבה לתגובתה. לשם כך הוחזר הדיון לבית משפט זה. טיעוני הצדדים

3. ביום 19.1.15 התקיים דיון לפניי, במסגרתו טענה ההגנה נגד קבילות מסמכי המשיבה, המעידים על מסירת דואר רשום, שאינם עונים על דרישות החוק לקבלת רשומה מוסדית, בהתאם להלכה הפסוקה שנקבעה ברע"פ 3981/11 שרביט ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (להלן "פרשת שרביט"). בעניין זה מצביע המבקש על שתי גישות עיקריות בפסיקה. האחת, לפיה המסמך שמגישה המשיבה אינו יכול להוות רשומה מוסדית והשניה, גישה המתווה תנאים לקבלת רישומי המשיבה כרשומה מוסדית. ודוק, לעניין משקל האסמכתאות, הפסיקה המנחה והדיונית, שצורפה לבקשה, מורה כי חזקת המסירה תחול על שליחת הודעת קנס חדשה ולא על הודעות דרישת תשלום מאוחרות, כאשר בידיה ראיה לכך שזו "לא נדרשה" על ידי מבקש או התקבלה על ידו בלבד.
- עוד הוסיף המבקש כי טענת השיהוי בהגשת הבקשה שהעלתה המשיבה אינה יכולה להתקבל מקום שהיא עצמה השתתתה בנקיטת ההליכים, ובמקרה זה השיהוי הוא בן 5 - 6 שנים. השתתתה זו של חברת הגביה, כמו גם יתר פעולותיה, מכוונת לשם התפחת החוב וקבלת כספים נוספים, כפי שנראה בהצעת החוק לתיקון תקנות המיסים (גבייה) משנת 2011, שלא אושרה, אך דברי ההסבר לה צורפו לבקשה כמו גם טבלת ההוצאות הקבועה בחוק, שעל פיה אמורות חברות הגביה לחייב.
- המחוקק אף הוא לא התמודד עם בעיה זו והותירה לפתחו של בית המשפט בהתחשב בזכות הגישה לערכאות המשפטיות, שמתבקשת גם במקרה זה.
- כל זאת, בהינתן כי המבקש לא מעלה טענה לפיה, העבירות מושא הדוחות לא בוצעו, אלא שבוצעו על ידי אחרים. ואולם, משום שלא קיבל את הודעות הקנס בשל אשפוזו בבית חולים, לא פעל להסבתם על שם הנהגים שביצעו אותן ועל כן, העבירות התיישנו.
4. המשיבה חזרה על האמור בתגובתה לבקשה והוסיפה כי התצהיר המצורף לבקשה לקוני ולא רק שאינו תומך בבקשה, אלא אף סותר אותה.
- לעניין חזקת המסירה, הגישה המשיבה פסיקה המצביעה על כך שפעולותיה הקימו את חזקת המסירה בדוחות הנדונים וזו לא נסתרה על ידי המבקש.
- עוד השיבה כי טענותיו של המבקש לעניין האשפוז בעת מועד ביצוע העבירות מועלות כעת לראשונה, ללא תצהיר התומך בהן וללא אסמכתה המאשרת טענות אלה.
- בנוסף, ציינה המשיבה כי טענותיו של המבקש מתמקדות בהליכי הגביה ואין זו הערכאה המתאימה להעלותן. על כן, בקשה המשיבה לדחות את הבקשה.
- דיון והכרעה
5. כמצוות בית המשפט המחוזי, הדיון יועד לבירור טיעוני המבקש נגד התשתית העובדתית שהניחה המשיבה לשם ביסוס חזקת המסירה הקבועה בחוק. גם ההחלטה תתמקד בסוגיה זו בלבד.
6. המבקש הצביע על שתי גישות הקיימות בפסיקה לעניין הצגת רשומה מוסדית על ידי המשיבה, כמפורט לעיל. פסק הדין המחייב בעניין שרביט עוסק בסוגית כיוול מכשיר הינשוף ונדונה במסגרתו גם שאלת קבילות הרשומה המוסדית המתייחסת לבולן הכיוול. ההקשה מפסק דין זה לסוגית חזקת המסירה בעייתית, בלשון המעטה.

יתר הפסיקה אליה התייחסה ההגנה עוסקת בנסיבות שונות מנסיבות חזקת המסירה של תיק זה כפי שיפורט להלן. בע"ת 56761-09-11 (מחוזי - נצרת) אבו סביה נ' מדינת ישראל, קבעה כב' השופטת הלמן כי המדינה לא צרפה לתגובתה מסמך כלשהו המעיד על משלוח הדוחות למערער בדואר רשום, ועל כן לא קמה חזקת המסירה. בח"נ 57082-11-11 אברהמים נ' עיריית טבריה ובע"פ (מחוזי- נצרת) 38272-04-12 סח'ניני נ' עיריית טבריה קבע בית המשפט כי רשימת דברי דואר שנמסרו למשלוח, עדיין לא מוכיחה כי נשלחו בפועל על ידי רשות הדואר לכתובתו הרשומה של המבקש ועל כן תיעוד המאשימה לא מבסס את חזקת המסירה. ואילו בעפ"א 80059/07 (מחוזי - ת"א - יפו) גנאל ואח' נ' עיריית תל אביב דובר על נסיבות שבהן הנחת היסוד של המשיבה, לפיה אם לא קיבלה אישור אחר, הרי חזקה על הנמען שקיבל את דבר הדואר, מוטעית מיסודה ועל כן במצב דברים זה לא מתקיימת חזקת המסירה.

7. בענייננו, כזכור, המשיבה הציגה תיעוד לא רק ביחס לעצם משלוח הודעות קנס חדשות והודעות דרישת תשלום, לפי העניין, תוך שנה מיום ביצוע העבירה של כל אחד משלושת הדוחות, אלא אף צורפו מסמכים המעידים על משלוח הודעות בדבר שלושת הדוחות באמצעות דואר רשום לצד רישומי המשיבה ביחס לפרטי אישורי המסירה, והעתק אישור מסירה אחד של דואר ישראל, כמפורט להלן.

· לפי רישומי המשיבה, שתי הודעות ביחס לדוח 1, נשלחו למשיב בדואר רשום, הראשונה נמסרה ליעדה, כך על פי תשובת דואר ישראל שצורפה לתגובה, והשניה הוחזרה בציון "לא נדרש", כך על פי רישומי המשיבה.

· בנוגע לדוח 2 הוצגו רישומי המשיבה לפיהם הודעה אחת שנשלחה בדואר רשום הוחזרה בציון "סיבה אחרת", ובהעדר כל אינדיקציה לאותה סיבה, איננה מהווה אישור מסירה כדין. הודעה שניה נשלחה בדואר רשום ועל פי רישומי המשיבה נמסרה למיפופה כוחו של המבקש.

· באשר לדוח 3 על פי רישומי המשיבה הודעה אחת שנשלחה בדואר רשום הוחזרה בציון "סיבה אחרת", ובהעדר כל אינדיקציה לאותה סיבה, גם זו איננה מהווה אישור מסירה כדין. הודעה שניה נשלחה בדואר רשום ועל פי רישומי המשיבה הוחזרה בציון "לא נדרש".

8. הפסיקה המחייבת התירה לתביעה להוכיח שליחת דברי דואר באמצעות רישומיה ורישומי רשות הדואר. בעפ"א 19749-09-11 וייס נ. עיריית תל אביב, ניתח בית המשפט המחוזי את סוגיית אופן הוכחת המשלוח לאחר העלאת טענות נגד חזקת המסירה, וקבע בסעיף 18 לפסק דינו כי:

"...בענייננו ישנו רישום מהימן של המשיבה בדבר עצם חזרתן וסיבת חזרתן של 15 הודעות המשלוח, רישום המהווה ראיה לכך שההודעות הספציפיות אשר נמסרו לדואר למשלוח לכתובתו של המערער אכן נשלחו אליו בדואר רשום בפועל, שאחרת לא היו "חוזרות" עם דיווח כאמור"

9. גם במקרה דנן, קיימים רישומיה המהימנים של המשיבה, ולמרות חלוף הזמן, אפילו אישור אחד של דואר ישראל (ביחס לדוח 1, כאמור לעיל). לפיכך, אני קובעת כי הוכחה חזקת המסירה ביחס לשלושת הדוחות.
10. במסגרת כלל טיעוניו המעמיקים והמרחיבים של הסניגור, לא מצאתי טענות שיש בכוחן לסתור את חזקת המסירה שהוכחה.
11. בדיון שהתקיים ביום 19.1.15 בסיפא של טיעוניו, העלה ב"כ המבקש לראשונה את הטענה לפיה המבקש לא קיבל את דברי הדואר משום שהיה מאושפז בבית חולים (עמ' 3 ש' 26). כאמור, טענה זו לא עלתה קודם לכן, לא ניתן לכך כל הסבר, וממילא לא הסבר המניח את הדעת. לא צורפו מסמכים כלשהם התומכים בטענה זו, והדברים לא נטענו בתצהירו של המבקש.
- לא זו אף זו, עסקינן בשלושה דוחות שניתנו למבקש במהלך שנתיים ולא סביר כי במשך תקופה זו כולה היה המבקש מאושפז.
12. המבקש לא בקש להעיד במסגרת הליך זה והמשיבה הסתפקה בציון הסתירה בין האמור בתצהירו לבין האמור בבקשה, הן ביחס לשאלה האם המשיב ביצע את העבירות (ראה להלן) והן באשר למועד בו נודע לו לראשונה עצם קיומם של הדוחות.
13. בנסיבות אלה, אני סבורה שהמבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו להוכיח שלא קיבל את ההודעות מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.
14. בשולי הדברים יצוין, כי בבקשתו המקורית טען המבקש שמעולם לא ביצע את העבירות מושא הדוחות. לעומת זאת, בדיון הנוכחי טען שהעבירות אכן בוצעו, אך לא על ידו. אין מחלוקת כי המבקש הוא בעל שני כלי הרכב להם נרשמו שלושת הדוחות. משכך עפ"י "חזקת הבעלים", הרי שביצע את העבירות המיוחסות לו, גם עפ"י גרסתו שלו.
15. לגבי המסמכים הנוספים אליהם התייחסה ההגנה כגון דברי ההסבר להצעת חוק שלא התקבלה והוראות החוק, אני סבורה כי עניינם נוגע לתקיפת הליכי הגביה ואין זו הערכאה המתאימה לדון בהם, כפי שציינה בצדק המשיבה.
16. על יסוד האמור לעיל, ולאחר בחינת טיעוני המבקש נגד התשתית העובדתית שהניחה המשיבה לשם ביסוס חזקת המסירה, אני חוזרת וקובעת כי בגין כל אחד משלושת הדוחות, הוכחה חזקת מסירה, שאותה לא עלה בידי המבקש לסתור.
- בהתאמה, אני חוזרת ודוחה את הבקשה בהתייחס לשלושת הדוחות.
- המזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים.
- ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ה, 23 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.